

A SZELLEMI DEKADENCIA JELEI

Egy kisdíák próbálta szépen megfogalmazni, körülírni, hogy a nagymama már nagyon öreg, és rövid gondolkodás után így mondta: „a nagymamát már megrágtá az idő vasfoga”.

Nos, nézzük csak, néhány villámkérdés:

- Átszelnénk-e az óceánt egy olyan hajóval, amelynek a fenekébe ömlik a víz?
- Vásárolnánk-e olyan házat, amely tele van repedésekkel, és nincs alapja sem?
- Beülnénk-e olyan autóba, amelynek lyukas a tankja és a fék sem működik benne?

Ugye nem...

A mi világunkban a legtöbb dolog elromlik, ha nem gondoskodnak róla, ha ne ápolják vagy nem rendeltetésszerűen használják. A kiindulópont: „ami elromolhat, az el is romlik” – ezt olvassuk a Murphy-törvények között is. Ez a világ, és ebben a világban a mi testünk is még a romolhatóság alá van vetve – és sajnos ez alól a kapcsolataink sem kivételek. Ahogyan a házasság, úgy az Istennel való kapcsolat sem *perpetum mobile*, amit elég belökni, és utána magától megy egy örökkévalóságon keresztül. Ha nem ápoljuk az Istennel való kapcsolatunkat, az utolsó nap számunkra tűzben fog eljönni, amely megégeti mindazt, ami ebben az életben a miénk volt – ahogy erről Pál apostol az 1Korintus 3-ban ír.

A mai tanítás erről az elromlásról, szakkifejezéssel a dekadencia állapotáról fog szólni, hogy időben megláthassuk jeleit, és időben tudjunk a mi Urunkhoz és Gyógyítónkhoz fordulni segítségért. Meg fogjuk nézni a bibliai példákat, és szeretnék a tünetek valódi okának a gyógyításáról is beszélni a végén!

Szeretnék egy definíciót adni a dekadencia jelentéséről: „a leromlás vagy hanyatlás folyamata, az erkölcsi hanyatlás állapota vagy annak egy szakasza.” Molnár Tamás keresztyén filozófus szerint a dekadencia „**a korábbi rend szétesése és rendetlenné válása.**”

Ebben az értelemben az emberiség története nagyon is dekadens: az Édenben nekünk ajándékozott rend és békesség egyre rendetlenebbé tette az embert is meg a környezetét is. És az emberiség sorsa alól az egyén sem tudja kihúzni magát, mert így válik egyre rendetlenebbé a saját élete is a bűn következményeként.

Most ennek a szellemi dekadenciának egyetlen aspektusáról szeretnék egy átfogó tanítást adni, mégpedig arról, hogy a megtért, újonnan született és az Istennel megbékült, „rendbe szedett” ember élete hogy válhat egyre rendetlenebbé, erőtlenebbé és Isten számára használhatatlanná – ha lazít, ha kompromisszumokat köt, ha összebékül az ellenséggel, a bűnnel, ha abbahagyja a harcot.

Az első dolgunk, hogy megnézzük, van-e jogunk egyáltalán ilyesmiről beszélni a Biblia alapján – legyen mindenben ez a kiindulópontunk: tud-e ilyenről a Szentírás.

Nos, sajnos tud. Csak néhányat hadd soroljak föl példaképp:

DÉMÁSZ - 2Timóteus 4:10 - *Démász elhagyott engem, mivel ehhez a világhoz ragaszkodott.*

Mindig lesznek olyanok, akik pontosan tudják, hogy mi az igazság, és mégis tudatosan választják a hazugságot!

SAUL - 1Sámuel 28:16-18 - *Miért kérdezel engem, ha az ÚR eltávozott tőled, és ellenségeddé lett?! Úgy cselekedett az ÚR, ahogyan általam megmondtá: kiragadta kezedből a királyságot az ÚR, és másnak, Dávidnak adta. Mivel nem hallgattál az ÚR szavára...*

NEBUKADNECCÁR – Dániel 4:24-30 - *Azért, ó király, fogadd meg tanácsomat: Hagyj fel vétkeiddel, légy igazságos, és gonoszság helyett bánj irgalmasan a szegényekkel! Így boldogan élhetsz sokáig. Mindez megtörtént Nebukadneccar királlyal. Tizenkét hónap múlva, amikor királyi palotája tetején sétált Babilonban, így szólt a király: Ez az a nagy Babilon, amelyet én építettem királyi székhellyé hatalmam teljében, fenségem dicsőítésére! Alighogy a király kimondta ezeket a szavakat, egy hang hallatszott a mennyből: Neked szól ez az üzenet, Nebukadneccar király! Elvesztetted királyságodat! Számúznak az emberek közül, a mezei vadak közt tanyáznak, füvet eszel, mint az ökrök, és hét időszak múlik el fölötted, amíg el nem ismered, hogy a Felséges uralkodik az emberek királysága fölött, és annak adja azt, akinek akarja. Azon nyomban beteljesedett ez a beszéd Nebukadneccaron. Számúzték az emberek közül, füvet evett, mint az ökrök, és az ég harmatja áztatta testét, míg olyan hosszúra nem nőtt a szőre, mint a sasnak a tolla, és olyan karmai nem lettek, mint a madaraknak.*

Szeretném tehát ennek a szellemi dekadenciának, leépülésnek a tüneteit felsorolni, hogy még időben felismerve addig tudjunk Jézus Krisztushoz fordulni orvoslásért, amíg nem késő. Azt látom, hogy az orvosok sokkal előrébb tartanak, mint a legtöbb keresztyén, mert mindenféle módszereket kitaláltak egy rákos betegség mielőbbi diagnosztizálására, és ha egy rákszűrésen idejében kiderül, hogy baj van, nagy eséllyel gyógyítható a betegség. Ha valamelyikünkél kiderülne egy ilyen szűrésen, hogy baj van, automatikusan loholnánk az orvosok után, mindent megtennénk és anyagilag sem lennénk fukarok, csak hogy az egészségünket, az életünket megmentsük.

A keresztyének meg eljárnak a szellemi „rákszűrésekre”, az istentiszteletekre, de vagy nem látják meg a rákos, beteg részeket, vagy csak nem veszik komolyan az eredményt, és gyógyulás nélkül élnek tovább az életüket. Csak az a baj, mert ez a tapasztalatunk, hogy közben elmaradnak az áldások, nem kíséri erő a szolgálatot, nem terem gyümölcsöt az élet, nem okoz örömet a Krisztussal való járás.

Nos, ezek a tünetek a szellemi leépülés jelei - ha felismered magadon, még nem késő Krisztus elé borulni, és kérni az ő kegyelmes gyógyítását, bocsánatát, megújítását életünkre. Lesznek közöttük általános, és nagyon is konkrét tünetek, próbáljuk meg magunkat ezekben őszintén és nyíltan – és ne felejtjük: ezek csak tünetek, csak a baj valódi okát mutatják meg, és nekünk nem elég a tünetek ellen harcolni, a szívünk legmélyét kell Isten előtt helyreállítanunk!

Nos, akkor nézzük sorra – kilencet fogok sorolni a szellemi hanyatlás jelei közül:

1. Hiányzik a szellemi erő, a motiváció vagy a szenvedély

Nem arról van szó, hogy egyszer-egyszer meggyengül az ember, és nincs kedve hívőnek lenni – hanem arról, hogy folyamatosan ez jellemző rá. Nincs kedve az embernek Bibliát olvasni, imádkozni, vasárnap reggel felkelni és elmenni a gyülekezetbe. Nincs kedve az embernek bizonyosságot tenni, énekelni, jónak lenni, segíteni vagy csak kedvesen szólani ahhoz, aki megszólítja őt.

Lehet, hogy ezt mondod: „Nem vagyok én rossz vagy romboló szellemiségű ember itt a gyülekezetben, nem vagyok Isten munkájának akadálya – csak valahogy nincs erőm, hitem, kedvem ahhoz, hogy dinamikus keresztyén életet éljek.” **Hadd mondjam, hogy az Isten jelenléte az életedben szenvedélyt fog hozni:** szenvedélyes szeretetet az Isten dolgai iránt – ha ez hiányzik, ha Isten dolgai közömbösek, nem motiválnak, nem villanyoznak fel, ez már az első jele a szellemi leépülésnek. Ha nem érdekel az, hogy körülötted az emberek elkárhoznak-e vagy sem, az a dekadencia jele.

A Bibliában a **2Timóteus 3:5**-ből kiderül egy nagyon fontos jellemzője a hívő életnek. Ott Pál apostol a tévelygőkkel és bűnbánókkal kapcsolatosan jegyzi meg, hogy azok kegyességének látszata lehet ugyan – de ereje nem. Vagyis az igazi kegyességnek, az igazi hívő életnek ereje van! Dinamizmusa van – mert ezt jelenti ez a szó, az erő görögül dűnamisz! Szervedélye van, sodrása van – egyáltalán nem egy langyos valami. Az nem kell az Úrnak, az olyat kiköpi, emlékeztek a Jelenésekből Laodiceára!

2. A változások halogatása

Vannak szükséges és vannak lehetséges változások – amelyek épp a keresztyén élet dinamizmusából, a Krisztus követéséből és a hitünkben való növekedésből fakadnak. Isten nem örökérvényű és megmásíthatatlan szabályok módszerek vagy dogmák alapján cselekszik. Mózes idejében a rézkígyó életeket mentett meg, csak elég volt felnézni rá, hinni, és az ember megmenekült a veszedelemből. Krisztusra mutató szimbólummá is vált. Ennek ellenére 900 évvel később össze kellett töretni, mert Isten népe bálványt csinált belőle – ahogy ezt a **2Királyok 18:4**-ben olvassuk: *(Ezékiás) szüntette meg az áldozóhalmokat, összezúzta a szent oszlopokat, kivágatta a szent fákat, és darabokra törekte a rézkígyót, amelyet Mózes készített; mert Izráel fiai mindaddig annak tömjéneztek, és Nehustánnak neveztek.* (Nehustán azt jelenti: rézkígyó – de jelent „tisztátalan dolgot” is.) Hiába volt valami nagyszerű eszköze Istennek, nem biztos, hogy Isten nem lép túl rajta. Azonban van úgy, hogy ellene állunk a változásnak: nem akarunk elszakadni szokásuktól, kapcsolatuktól, amikről Isten kimondta, hogy nem kedvesek előtte, vagy nem vállalunk fel szolgálatot, helyzeteket, mert az áldozattal fog járni, vagy csak megszoktuk, hogy életünk eddigi szakaszában valamit egyféleképp csináltunk, és nincs kedvünk másképpen csinálni. Ilyenkor a bizalmunkat már nem az élő Istenbe, hanem a halott szokásainkba, tradícióinkba, a rutinba vetjük. Ha valaki nem tud vagy nem akar változni, akkor meghalt lelkiileg és szellemileg. A Krisztusban élő és erős emberre az jellemző, hogy bármikor és bármire mozdítható, változtatható – mert Isten Lelkének engedelmességgel éli az életét, nem a megszokásai szerint.

3. Hiányzik az életünkből az öröm

Ezzel kapcsolatban van egy általánosan idézett, azonban szerintem meglehetősen álszent és hazug mottója a keresztyéneknek, ez valahogy így hangzik: *mi mindig örülünk, de az örömünk a szívünkben van, és nem mindig fejezzük vagy mutatjuk ki, mert nem vigyorgni kell, hanem a bensőnkben örvendezni.*

Ennek ellenére általában nem úgy néz ki, hogy a gyülekezeteinket boldog, örvendező, alapvetően optimista és örömteli keresztyének népesítik be. Azt el tudom fogadni, hogy *néha* nem tudjuk kimutatni a bennünk lévő örömet – de hogy csak néha tudjuk kimutatni, azt már nem. Az olyan keresztyén, aki nem tud mosolyogni, aki kesereg, panaszkodik, tele van negatív beszédekkel, feszült, és feltűnően hasonlít a savanyú uborkához, az hiteltelenné teszi a saját hitvallását. Azt látom, hogy a legtöbb keresztyén körülöttem általában (nem állandóan – de általában!) boldogtalan, örömtelen és negatív beállítottságú. Ez is a szellemi leépülés jele, mert a körülményeinkre, a gázos kapcsolatainkra, a bűneinkre, a problémákra nézünk inkább és gyakrabban, mint Jézusra, vagy Jézus szemével egymásra meg a problémákra. A tékozló fiú bátyjának mondja az Atya, hogy: „Fiam, te mindig velem vagy, és mindenem a tied. Vigadnod és örülnöd kellene, hogy ez a te testvéred meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.” Mi meg gyakran nem tudunk örülni sem annak, hogy az Atyánál lehetünk, és mindent nekünk ígért Igéje alapján is, sem egymásnak nem tudunk örülni! Ez baj, a szellemi dekadencia jele.

Jézus Krisztus azt mondja a **János 15:10-11**-ben: *„Ha parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok a szeretetemben... Ezeket pedig azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömetök teljessé legyen.”* Pál apostol egyenesen megparancsolja: *„Mindenkor örüljetek – Ismét mondom örüljetek!”* A keresztyénség nem a depressziós, örömtelen, negatív beszédű, beesett arcú lelki nyomorékok gyűjtőhelye – hanem egy győztes sereg! Egy rabságából szabadult és egy teljes életre felszabadult boldog nép! Az még rendben van, hogy a magyarok született pesszimisták és depisek – de a magyar keresztyének ne legyenek azok! Örüljetek! – Aki elveszíti az öröme való képességét, az megindult a szellemi leépülés lejtőjén lefelé – és az a baj, hogy a negatív kisugárzásával gyakran másokat is magával ránt.

4. Állandó nyugtalanság és aggodalmaskodás

Vannak olyan keresztyén emberek, akiknek az örömét éppen az állandó aggodalmaskodásuk, a versengés szellemisége, a kisebbségi komplexusa öli meg: jaj, mi lesz velem!? Imádkozik, de közben arra gondol, hogy úgyis hiába, Isten nem fog segíteni. Hallgatja a tanítást, és közben azt gondolja: hiába, ezt úgysem lehet megcsinálni. Ránéz a gyülekezetére, és azt mondja: hiába, ez a gyülekezet úgysem fog változni. Arról már nem is beszélve, hogy minek nagy cécot csinálni például a betegek fölötti imádságból, úgysem fog működni és csak felsülünk.

A **Máté 6:31-33**-ban azt mondja az Úr Jézus: „*Ne aggódjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? - vagy: Mit igyunk? - vagy: Mit öltünk magunkra? Mindezt a pogányok kérdezzétek; a ti mennyei Atyátok pedig tudja, hogy szükségetek van minderre. De keressétek először az ő országát és igazságát, és ezek is mind ráadásul megadatnak nektek.*”

Az állandó aggodalmaskodás, vagy az arra való hajlam annak a tünete és jele, hogy az Isten országának a **mindenek előttisége** kérdőjeleződött meg a szívünkben. Nem tudunk bízni Istenünkben és az Igében! Istent legyőzhetik a körülmények, legyőzhetik emberek vagy csak a saját gondolataink úzik messzire.

5. Normálisnak fogadjuk el a bűnt. Megmagyarázzuk és megtűrjük.

Talán ez a legveszélyesebb és legkritikusabb jele a szellemi leépülésünknek, ha idáig eljutunk, akkor már nagy a baj, ráadásul épp ezt a tünetet takargatjuk és hallgattatjuk el legtovább.

Talán azt gondolod magadban: „*Tudom, hogy ez vagy az bűn az életemben, de nem tudok rajta uralkodni. Megpróbálok inkább nem gondolni rá. Vagy ha már kikerülni nem tudom, akkor inkább legyen a bűnből egy rossz szokás, hisz gyarló ember vagyok, Isten talán még így is szeret és használhat.*” – Néhány keresztyén egyszerűen békeszerződést köt a bűnnel. Olyasféle szerződést, hogy „*ha már úgysem tudok szabadulni tőled, akkor beengedlek és megtűrlek, csak tartsd takarékon magad, és vigyázz, ki ne derüljön!*” Ha megengedjük a bűnnek, hogy szállást vegyen az életünkben, akkor előbb-utóbb teljesen átveszi felettünk az uralmat. Egy nagyon fontos szabályt itt hadd mondjak el, erről még sokszor fogok beszélni: **nem a bűn mennyisége vagy mélysége határozza meg az életünket, hanem a bűnhöz való HOZZÁÁLLÁSUNK!** Aki megegyezik vele, legyen az kicsi vagy súlyos bűn, így is – úgy is el erőtlen lesz, legyőzött lesz, elveszett lesz! Lehet, hogy büntelenné nem tudunk válni, de a bűnnel szembeni ellenállásunkat és harcunkat ki tudjuk teljesíteni! Ott azonban, ahol a bűnököt megtűrjük, valójában Krisztustól távolodnak el – ez mindenképpen a szellemi leépülés egyértelmű jele, egyszerre oka és következménye, aminek nagyon súlyos következménye is lehetnek.

Egy nagyon ismert igeverset hadd említsek meg konkrétan is, mert erre szoktak hivatkozni olyankor, amikor valamilyen bűnnel, vagy annak a következményével kibékülnek hívők, és ige kell ahhoz, hogy a lelkiismeretüket megnyugtassák – ez pedig a **2Korintus 12:7**, amikor Pál apostol mondja: „*tövis adatott a testembe... háromszor kértem az Urat, hogy távozzék el tőlem – de nem...*”

Amit most mondani fogok, az teljesen más értelmezése lesz ennek a szakasznak, mint ahogy ezt eddig hallottuk. Engem Isten teljesen másról győzött meg ezzel kapcsolatban.

- Egyrészt: Isten azt mondta: az én erőm erőtlenség által ér célhoz – csak hogy ez az erőtlenség nem a tövis! Nem lehet az, két okból sem: az egyik, hogy Pál elmondja, mik azok az erőtlenségek, amelyekkel dicsekszik is, a 10. versben: *Ezért a Krisztusért örömem telik erőtlenségekben, bántalmazásokban, nyomorúságokban, üldöztetésekben és szorongatásokban; mert amikor erőtlén vagyok, akkor vagyok erős.*

A másik ok pedig az, hogy a tövisről Pál nagyon egyértelműen azt mondja: a „Sátán angyala”. Tehát semmiképpen nem Istentől való – akkor viszont nem lehet eszköz Isten kezében semmiben, mert ő a gonosszal nem dolgozik együtt semmiben!

- Másrészt: egyáltalán nem arról van szó, hogy a tövis ott is maradt Pál életében. Erre megintcsak mondok két indokot: az egyik, hogy az ApCsel utolsó verse szerint – idézem: *Pál... Hirdette az Isten országát, és tanított az Úr Jézus Krisztusról, teljes bátorsággal, minden akadályoztatás nélkül.* Ebbe nem fér bele a Sátán angyala általi megkötözöttség! A másik pedig ugyanennek az elvi oka: ha a Sátán angyala (akármilyen legyen is az, betegség vagy démon, egyértelműen a Sátántól van) lakozást vesz Pál életében, és ő hiába imádkozik, akkor baj van Isten jellemével, ráadásul az ígéreteit sem tartja be, és nem szabadítja meg a legnagyobb szolgáját a Sátán kötelékeiből!

- Végül, Pál azt mondja: „*háromszor kértem az Urat...*” – mire az Úr ezt mondta: „*Elég néked az én kegyelem...*” – már bocsánat, ha arra gondolunk, hogy a tövis ott maradt Pál életében, akkor éppen nem volt elég Isten kegyelme semmire! – Természetesen nem maradt ott! Mert Isten kegyelme nem hagyja a Sátán angyalát szabadon garázdálkodni! A kegyelem nem egyezik meg a Sátánnal – hanem kiűzi!

Most jól összekavartam mindenkit, ugye? Nem baj, csak kezdjünk el végre gondolkodni az igéken! De semmiképpen ne akarjuk bemagyarázni magunknak, hogy a töviseknek, a Sátán angyalainak, a bűnnek helye lehet az életünkben! Nem lehet helye!

(Menjünk tovább...)

6. Unalmas imaélet

A keresztyének legtöbbször annyira jól nevelt és betanított, hogy akkor is imádkozik, ha semmi kedve nincs hozzá, ha semmi mondanivalója nincs, mégcsak nem is figyelt az imatémákra sem. Áhítatot tartanak és imaórákra járnak, közben a fejükben listákon pörögnek a tennivalók, a személyek, a problémák – gondolataik és szívük egyáltalán nincs jelen. Éppen ezért nincs is ereje az imádságaiknak, nem bátorítanak senkit, és nincs következménye sem: nem kapják meg az Úrtól a kéréseiket, mert neki is csak a teste – azaz a többi ilyen hívő, a gyülekezet, mert az Krisztus teste – van jelen, a Szelleme nincs.

Nagy megújulásra van szükség imádságaink és imaóráink terén – de ez egy másik tanítás témája lesz.

A **Jakab 4.** elejét hadd idézzem itt: „*Kívántok valamit, de nem kapjátok meg... Nem kapjátok meg azért, mert nem kéritek. Vagy ha kéritek is, nem kapjátok meg, mert rosszul kéritek...*”

Tehát az egyik ok, hogy nem egyáltalán nem kérjük – egyszerűen vannak dolgok, amikért nem szoktunk imádkozni. Amikért nem merünk imádkozni, mert nem hisszük el, hogy Isten még azt is meghallgatná. Vagy nem jól kérjük – itt Jakab elsősorban arra gondol, hogy vagy hitetlenül imádkozunk – ezt fejti ki az 1:6-7-ben – vagy mert nem jó célra kérjük, vagyis a motivációinkkal van baj. De ha baj van az imaéletünkkel, akkor a hívő életünkkel van baj!

7. Visszatartott áldozatok (elsősorban az anyagiak terén)

Pál apostol azt tanítja a **2Korintus 8:8-ban**, hogy az adakozás a szeretetünk próbája. Vajon szereti-e az a szülő a gyermekét, amelyik nem táplálja, nem ruházza, nem ad tetőt a feje fölé? Hivatkozhat-e arra, hogy ez nem az ő dolga, lássák el a gyermekét a gazdagabbak, az állam vagy a pályázatok? Nem gondolom.

Ez áldozat hiánya mindenképpen az engedetlenségből fakad, az pedig a szeretet hiányára utal. Amit szeretek, azért áldozatot is tudok hozni. Arról gondoskodom is.

Az **ApCsel 4**-ben Anániás és Szafira visszatartott magának abból, amit Istennek ígért. Meg kellett halniuk ezért a bűnükért. – Ezt most kivételesen nem az egyéni életre, hanem a közösségre szeretném alkalmazni: azok a gyülekezetek, amelynek a tagjai visszatartották a javaikat, az idejüket – ahol a hívők ellopták magukat, kilopták magukat a gyülekezetből, azokat a gyülekezeteket be kellett zárni, vagy be kell néhány éven belül, mert meghalnak. Gyülekezetek meghalnak, ha visszatartjuk magunkat belőle!

8. Szekuralizáció

Ez a szó azt jelenti, hogy a szent és a profán, az isteni és a világi dolgok elkülönülnek egymástól. Azaz a világunk, az életünk, a gondolkodásunk két részre oszlik: az egyikben van helye Istennek, még Úr is lehet ott – de a másikban nincs helye. Az egyikben Isten törvényei alapján cselekszünk, a másikban a világ elvárásai, a magunk akarata és tetszése szerint, vagy csak sodródunk. Akinek az élete ilyen módon szekuralizálttá válik, az leültette Istent szívének trónjáról a szívének kispadjára – ezt azonban a Mindenség Urával nem lehet megtenni következmények nélkül! Ha van olyan területe életednek, amelyben nem a Biblia szerint, nem Isten vezetése és fennhatósága alatt cselekszel, az megintcsak a szellemi dekadencia jele!

Ennek talán az egyik legszemléletesebb története a Bibliában Jónás története. Jónás kapott Istentől egy megbízatást, amihez nem volt túl sok kedve, és azt gondolta, ha lelép Izráelből és átlépi az országhatárt, már megszűnik Isten tekintélye és az ereje, ott Isten már nem fog beleszólni az ő életébe és egy másik országban már nem köteles Istennek engedelmeskedni, kikerülhet az ő fennhatósága alól. Az ókori emberek így gondolkodtak Jónás idejében. Azt gondolták, hogy az istenek helyhez kötöttek – Jónás is úgy gondolkodott, hogy Izráel Istene csak Izráelben úr, azon kívül csinálhat, amit akar. Csakhogy ez nem a Biblia tanítása, hanem egy pogány gondolkodásmód – ami azonban nem csak az ókorra, hanem a mai korra is jellemző maradt. Mert ma is sokan gondolkodnak és élnek így, ugyanezzel a nagyon pogány elképzeléssel,

még baptista gyülekezetekben is! Hogy Istennek van fennhatósága és joga az Isten népe között vasárnap vagy a gyülekezetben, de nincs fennhatósága a hétköznapokon, otthon, a hálószobában, vagy a munkahelyen, az iskolában. Hogy ha átlépjük az imaház küszöbét, a hívő otthonuk küszöbét, Isten már nem uralkodik! Istennek korlátozottak a jogai és a lehetőségei is, ott más szempontok alapján kell boldogulni. És vannak olyan területei is az életnek, amikről nem is gondoljuk komolyan, hogy ott Istennek egyáltalán keresnivalója lehetne! Nem is jut eszünkbe, hogy oda is be kéne hívni Istent, hogy ott is gyakorolja az ő hatalmát. Nem azzal van a baj egyébként, hogy neki itt vagy ott nincsen hatalma – hanem azzal van a baj, hogy mi nem engedjük érvényesülni, nem kérjük, nem szabadítjuk fel az ő hatalmát, nem engedjük, hogy használja az ő tekintélyét ezeken a helyeken. Ez a jónás által félmjelzett pogány gondolkodásmód, hogy Isten csak az istentiszteletet, csak az imaházban történő dolgokat látja, áldja vagy ítéli meg, azon kívül pedig más szempontok szerint élhetjük az életünket.

Ez a szekularizáció a gyakorlatban! Isten azonban nem egy szekularizált életre hívott el bennünket, amelynek az egyik darabjában ő lehet az Úr, a többiben meg maradunk mi az urak, Ő az életünk egészét akarja áthatni és a tekintélye alá bevonni, nem csak egy-egy részét, amit nem sajnálunk neki adni.

9. Szabadosság – ezek közül is a legsúlyosabb a mai világban a pornográfia

A szabadosság azt jelenti, hogy a határokat egyre kijebb toljuk, az Isten törvénye és fennhatósága alól a világba. Amint mondtam, ennek a leghúzóssabb területe korunkban a szexualitás, mivel az erkölcsi szabadosság köszön vissza ránk a reklámokból, napilapokból, a rádiócsatornákról és az Internetről egyaránt. A pornográfia olyan bűn, amely erőtlenné tesz, megköttöz és felemészt.

Van, aki azt mondja: *„Hiszen ez senkit nem zavar, mivel titokban marad. Különben sem teszem meg valóságosan, legfeljebb a gondolataimban.”*

Az Úr Jézus azonban azt mondja, hogy *„ami az emberből előjön, az teszi tisztátalanná. Mert belülről, az ember szívéből jönnek elő a gonosz gondolatok, paráznaságok, házasságtörések, kicsapongás, stb. Ezek a gonoszságok mind belülről jönnek; s ezek teszik tisztátalanná az embert.” (Márk 7:20-23)*

Tudjátok meg, hogy a pornólapokat a pokolban nyomják, hogy a sátánisták imádkoznak és böjtölnek, hogy a keresztyén vezetők bukjanak el szexuális bűnökben, és így tegyék hiteltelenné az általuk hirdetett evangéliumot! És lehet, hogy valaki soha nem venne ilyen lapot, vagy nincs Internet, hogy elérhesse ezeket, de visszataszítóan bűnös fantáziája van. Ezek mind a szellemi dekadencia jelei, a leépülésé! Azt mondja Pál apostol a **2Korintus 10:3-6-ban**: *„Mert testben élünk, de nem test szerint hadakozunk; hadakozásunk fegyverei ugyanis nem testiek, hanem erősek az Isten kezében erődítmények lerombolására. Ezekkel rombolunk le minden okoskodást és minden magaslatot, amelyet az Isten ismeretével szemben emeltek, és foglyul ejtünk minden gondolatot a Krisztus iránti engedelmisségre, és készek vagyunk megbüntetni minden engedetlenséget, amikor teljességre jut a ti engedelmisségetek.”*

Lehetne folytatni a sort, most abbahagyom, és egy nagyon fontos figyelmeztetéssel szeretném folytatni ezt a tanítást. Keith Green, keresztyén dicsőítő énekesnek van egy dala, amelynek az egyik sora így szól: *„A bűnösök a sötétben alszanak, miközben az egyház a világosságban alszik.”*

[HALLGASSUK MEG EZT A DALT – A SZÖVEGE KI LESZ VETÍTVE, HOGY ÉRTSÜK!]

Nagyon erőteljes kijelentés ez, Isten Szellemének felhívása minden templomban vagy gyülekezetben alvó keresztyén számára: **ébredjete fel!** Ezekkel a mondatokkal szeretnék beharangozni egy következő tanítást arról, hogy a gyülekezet növekedése alapvetően nem fenyegető a Sátánra nézve – a gyülekezet növekedésének csak akkor van ereje, ha az a gyülekezeti tagok életszentségének és szolgálatának is a növekedésével jár! **De ez már egy másik tanítás lesz, most a tanítás végén szeretnék egy nagyon bátorító, felhívó üzenetet átadni.**

Lapozzunk az **1Mózes 27:40**-hez – Izsák így áldja meg Ézsaut, miután Jákób elcsalta az ő áldását: *„ha nekifeszülsz, letöröd igáját nyakadról!”* – „Ha nekifeszülsz” – azt jelenti: ha megeléged, ha kimondod, hogy most már elég! – akkor felszabadulsz! Ha megeléged a szolgálatot, akkor szabadabbá válsz!

Nos, ennek kellene megtörténnie ma délelőtt! Hányan fogjátok ma azt kimondani, hogy ELÉG!!!! Elég a bűnből, elég a langyosságból, elég a szürke keresztyénségből, elég a szellemi nélkülözésből, elég a negatív

beszédekből, elég a meg nem bocsátásból, elég a gyümölcstelenségéből, elég a megszokásainkból, ELÉG BELŐLED SÁTÁN – VAGY SÁTÁN ANGYALA! Itt az idő megelegelni a szellemi dekadenciát, a leépülést – mert ez most a FELépülés ideje, a megerősödés ideje! Megvalljuk, hogy mi Isten fiainak neveztetünk, akik ellen már nincsen kárhoytatás, akiknek hatalmas ígéreteink vannak, akik már győztünk a mi hitünk által – mert ezek mind Isten saját szavai rólunk! Nekünk ez kell! Ámen? Ámen!